Απόφαση **1665 / 2009** (Δ, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Αριθμός 1665/2009

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Δ' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Γεώργιο Πετράκη, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Αθανάσιο Πολυζωγόπουλο, Ελευθέριο Μάλλιο, Γεωργία Λαλούση και Βασιλική Θάνου-Χριστοφίλου, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 10 Οκτωβρίου 2008, με την παρουσία και του Γραμματέα Γεωργίου Φιστούρη για να δικάσει μεταξύ:

Της αναιρεσείουσας: Εταιρείας Περιορισμένης Ευθύνης υπό την επωνυμία "...-ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΜΠΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΩΝ ΙΑΤΡΙΚΩΝ ΕΡΓΑΛΕΙΩΝ ΚΑΙ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΩΝ Ε.Π.Ε." ("...") που εδρεύει στη ... και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από τους πληρεξούσιους δικηγόρους της Χαράλαμπο Παμπούκη και Ευάγγελο Βασιλακάκη και κατέθεσε προτάσεις.
Της αναιρεσιβλήτου: Εταρείας υπό την επωνυμία "ATL INTERNATIONAL LLC" ("ATL") που εδρεύει στις ... και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από τους πληρεξούσιους δικηγόρους της Γεράσιμο Απέργη και Ιωάννη Αψούρη και κατέθεσε προτάσεις.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 16/2/2006 αίτηση της ήδη αναιρεσιβλήτου και την από 23/3/2006 παρέμβαση της ήδη ανιρεσείουσας, που κατατέθηκαν στο Μονομελές Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης και συνεκδικάστηκαν. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 22616/2006 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 1207/2007 οριστική του Εφετείου Θεσσαλονίκης. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί η αναιρεσείουσα με την από 2/10/2007 αίτησή της.
Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Η Εισηγήτρια Αρεοπαγίτης Βασιλική Θάνου-Χριστοφίλου, ανέγνωσε την από 2/10/2008 έκθεσή του, με την οποία εισηγήθηκε να γίνει δεκτή η αναίρεση κατά τον πρώτο και τρίτο λόγο αυτής.
Οι πληρεξούσιοι των αναιρεσειόντων ζήτησαν την παραδοχή της αιτήσεως, οι πληρεξούσιοι των αναιρεσιβλήτων την απόρριψή της και καθένας την καταδίκη του αντίδικου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ι. Με την έχουσα εφαρμογή, εν προκειμένω, διάταξη του άρθρου 5 παρ. 2 περ. β' της από 10.6.1958 Σύμβασης της Νέας Υόρκης "περί αναγνώρισης και εκτέλεσης αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων", που κυρώθηκε με το άρθρο 1 του π.δ. 4220/1961, προβλέπεται, ότι η αναγνώριση και εκτέλεση αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης θα δύναται, μεταξύ των άλλων, να απορριφθεί, εάν η αρμόδια αρχή της χώρας, όπου ζητείται η αναγνώριση και εκτέλεση, διαπιστώνει ότι η αναγνώριση και εκτέλεση θα ήταν αντίθετη προς τη δημοσία τάξη της εν λόγω χώρας. Από τη διατύπωση της διάταξης αυτής προκύπτει ότι αρνητική προϋπόθεση για την κήρυξη στην Ελλάδα αλλοδαπής απόφασης είναι η μη αντίθεση αυτής στην ημεδαπή δημόσια τάξη, η οποία εκλαμβάνεται, υπό την αναφερομένη στο άρθρο 33 του ΑΚ έννοια της διεθνούς, κατά την ορολογία που εκράτησε, δημόσιας τάξης, η οποία αποτελείται από θεμελιώδεις κανόνες και αρχές που κρατούν, κατά ορισμένο χρόνο, στη χώρα και απηχούν τις κοινωνικές, οικονομικές, πολιτειακές, πολιτικές, θρησκευτικές,

ηθικές και άλλες αντιλήψεις, που διέπουν το βιοτικό ρυθμό αυτής και αποτελούν το φράγμα εφαρμογής, στην ημεδαπή, κανόνων αλλοδαπού δικαίου, η οποία μπορεί να προξενήσει διαταραχή στο βιοτικό ρυθμό που επικρατεί στη χώρα και διέπεται από τις εν λόγω αρχές. Οι διατάξεις δε που εκφράζουν τις ανωτέρω θεμελιώδεις αρχές και διέπουν το βιοτικό ρυθμό της χώρας είναι και η έκφραση της υπό την ανωτέρω έννοια δημόσιας τάξης, γι' αυτό και η αντίθετη προς αυτές ρύθμιση υπόθεσης, με την αλλοδαπή διαιτητική απόφαση, δεν συγχωρεί την εκτέλεση αυτής στην ημεδαπή, διότι τούτο θα είχε ως συνέπεια τη μερική ή ολική διαταραχή της ημεδαπής πολιτειακής έννομης τάξης. Στις διατάξεις αυτές εντάσσονται η διάταξη του άρθρου 81 παρ. 1 Συνθ. ΕΚ, με την οποία απαγορεύονται συμφωνίες ή εναρμονισμένες πρακτικές επιχειρήσεων, που νοθεύουν τον ανταγωνισμό στην Κοινότητα, όπως και η διάταξη του άρθρου 1 του Ν. 703/1977 που αφορά στους περιορισμούς του ανταγωνισμού, που επηρεάζουν την ελληνική αγορά, οι διατάξεις των άρθρων 4 παρ. 1 Συντ. και 14 ΕΣΔΑ, που αφορούν στην προστασία της περιουσίας του ατόμου, όπου εντάσσεται, κατά το άρθρο 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ και η πελατεία του, οι κοινοτικές διατάξεις, που αφορούν σε αποζημίωση πελατείας των αντιπροσώπων, ως οικονομικά ασθενεστέρων, στις σχέσεις τους με τους επιχειρηματίες (οδηγία 86/653 ΕΟΚ, άρθρο 9 π.δ. 219/1991), που έχουν εφαρμογή και για τους αποκλειστικούς διανομείς (ΑΠ 139/2006). Το δικάσαν Εφετείο, κρίνοντας την υπό της νυν αναιρεσείουσας εταιρείας ασκηθείσα έφεση, κατά της απόφασης του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, με την οποία έγινε δεκτή η υπό της νυν αναιρεσίβλητης αλλοδαπής εταιρείας ασκηθείσα αίτηση και κηρύχθηκε εκτελεστή στην Ελλάδα η υπ' αριθ. 50181T0089204/6-9-2005 απόφαση του Διεθνούς Διαιτητικού Δικαστηρίου του Οργανισμού Διαιτησίας των ΗΠΑ, δέχθηκε τα εξής: "Στις 1-1-1998 μεταξύ της αλλοδαπής εταιρίας με την επωνυμία "AT International Inc" (Advanced Technology Laboratories - ATL) και της καθής, καταρτίστηκε σύμβαση διαμονής δυνάμει της οποίας η τελευταία ανέθεσε στην πρώτη τη διανομή των προϊόντων της (ιατρικού εξοπλισμού) στην Ελλάδα. Η εν λόγω σύμβαση περιελάμβανε στον όρο 7.5 αυτής ρήτρα διαιτησίας, σύμφωνα με την οποία, οποιαδήποτε διαφορά, αμφισβήτηση ή απαίτηση, είτε βασίζεται στη σύμβαση, είτε σε αδικοπραξία, είτε σε άλλη νομική αιτία, θα πρέπει να υποβληθεί σε διαιτησία υπό τους ισχύοντες κανόνες του Αμερικανικού Οργανισμού Διαιτησίας. Κατά τη διάρκεια λειτουργίας της εν λόγω σύμβασης, ανέκυψαν διαφορές σχετικά με τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των μερών, για την επίλυση των οποίων τα πιο πάνω συμβληθέντα μέρη, προσέφυγαν στο Διεθνές Διαιτητικό Δικαστήριο του παραπάνω Οργανισμού. Συγκεκριμένα η ανωτέρω αλλοδαπή εταιρία (αιτούσα), με αίτηση που υπέβαλε ενώπιον του προαναφερθέντος Διαιτητικού Δικαστηρίου, που έχει την έδρα του στη πόλη ... της πολιτείας ... των ... και στρέφονταν κατά της ημεδαπής εταιρίας (καθής), είχε ζητήσει την επιδίκαση του ποσού του 1.062.665,33 δολλαρίων ΗΠΑ, πλέον τόκων, εξόδων και δαπανών, για ανεξόφλητα τιμολόγια εμπορευμάτων (βλ. το από 29-10-2004 γραπτό αίτημα που διαβιβάσθηκε στην ημεδαπή εταιρία). Επί του αιτήματος αυτού απάντησε εγγράφως την ίδια ημέρα η ημεδαπή εταιρία, αποδεχθείσα τη διαιτητική διαδικασία. Περαιτέρω αρνήθηκε τις απαιτήσεις της αλλοδαπής εταιρίας και πρόβαλε ανταπαίτηση κατ' αυτής λόγω αποζημιώσεως συνέπεια αθέτησης της μεταξύ τους συμβάσεως αποκλειστικής διανομής και επί πλέον επειδή ακολουθούσε αθέμιτες και παραπλανητικές ενέργειες και πρακτικές, παραβιάζοντας τη καλή πίστη και τα συναλλακτικά ήθη, αλλά και τη πράξη για τη προστασία του καταναλωτή της πολιτείας της Ουάσιγκτον, με αποτέλεσμα να υποστεί αυτή ζημία ύψους 1.000.000 έως 5.000.000 δολλαρίων ΗΠΑ, δεδομένου ότι κατά το παραπάνω χρόνο, το ακριβές ύψος αυτής, δεν είχε ακόμη υπολογιστεί, πλην όμως θα αποδεικνυόταν στη διαιτητική διαδικασία. Στη συνεχεία και συγκεκριμένα κατά το χρονικό διάστημα από 15/8/2005 έως 19/8/2005, έλαβε χώρα η εν λόγω διαδικασία, κατά την οποία παραστάθηκαν και εκπροσωπήθηκαν αμφότεροι οι διάδικοι, ήτοι η ανωτέρω αλλοδαπή εταιρία (που εν τω μεταξύ τροποποίησε την επωνυμία της, γεγονός που έγινε. δεκτό από το Διαιτητικό Δικαστήριο με την από 14-7-2005 απόφαση του Διαιτητή Louis Peterson) και η ημεδαπή που υπέβαλαν τους ισχυρισμούς του και προσκόμισαν αποδεικτικά στοιχεία, καταθέσεις μαρτύρων και μαρτύρων-πραγματογνωμόνων όπως τούτο προκύπτει από την επικαλούμενη και προσκομιζόμενη με ημερομηνία 6-9-2005 απόφαση του ανωτέρω Διαιτητή που ορίσθηκε αρμοδίως. Περαιτέρω από την επισκόπηση του κειμένου της εν λόγω αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης της οποίας ζητήθηκε η επικύρωση και η αναγνώριση της εκτελεστότητας αυτής στην Ελλάδα, προκύπτουν τα εξής: 1) ότι ο ανωτέρω διαιτητής, αφού μελέτησε και εξέτασε την υπόθεση πλήρως και σκέφτηκε σύμφωνα με τα γεγονότα και το νόμο,

κατέληξε στην κρίση: (α) ότι η απαίτηση της αλλοδαπής εταιρίας από την παραπάνω αιτία, ανέρχεται στο ποσό του 1.182.633 δολλαρίων ΗΠΑ, πλέον τόκων έως την εκδίκαση της αγωγής που ανέρχεται στο ποσό των 574.097 δολλαρίων ΗΠΑ, ήτοι συνολικά 1.756.730 δολλάρια, β) ότι η ανταπαίτηση της ημεδαπής εταιρίας λόγω αποζημιώσεως συνεπεία αθέτησης της σύμβασης διανομής, ανέρχεται στο ποσό των 619.613 δολλαρίων, γ) ότι οι ανταπαιτήσεις της ημεδαπής εταιρίας για διακριτική τιμολογιακή μεταχείριση, σύμφωνα με το νόμο Προστασίας του καταναλωτή, για αθέτηση της υποχρέωσης καλής πίστης, για παράβαση του Γενικού πλαισίου συμφωνίας και για παραβίαση της Κοινοτικής οδηγίας 86/653 ΕΟΚ, θα πρέπει να απορριφθούν "τελεσιδίκως" κατά το μεταφρασμένο κείμενο που επικαλείται και προσκομίζει η αλλοδαπή εταιρία, "με κάθε επιφύλαξη" δε κατά το μεταφρασμένο κείμενο που επικαλείται και προσκομίζει η ημεδαπή εταιρία, 2) .ότι το ποσό που οφείλει να καταβάλει η ημεδαπή εταιρία στην αλλοδαπή, μετά από συμψηφισμό των εκατέρωθεν πιο πάνω απαιτήσεων και με το νόμιμο τόκο υπερημερίας από 1-9-2005,αν έρχεται σε 1.137.117 δολλάρια ΗΠΑ, 3) ότι η απόφαση "αποτελεί πλήρη και οριστικό διακανονισμό όλων των απαιτήσεων και ανταπαιτήσεων που υποβλήθηκαν σε διαιτησία και ότι η εν λόγω "τελεσίδικη" απόφαση, λήφθηκε στη πόλη ... της πολιτείας ... των ..., στις 6-9-2005. Επίσης από την με ημερομηνία 28-2-2006 ένορκη βεβαίωση ενώπιον του Συμ/φου Νέας Υόρκης Jeffrey Kriegsam, του Αντιπροέδρου του Διεθνούς Κέντρου Επίλυσης διαφορών του Αμερικανικού Οργανισμού Διαιτησίας που εδρεύει στη Νέα Υόρκη, Tomas Ventrone, προκύπτει ότι τα μέρη αποδέχθηκαν αμοιβαία να γίνει ακρόαση της διαφοράς τους από έναν Διαιτητή και ότι η εν λόγω διαιτησία υποβλήθηκε στους Κανονισμούς του Οργανισμού, όπως τροποποιήθηκαν και ισχύουν από 1/6/2003. Τέλος από την με ημερομηνία 8-3-2006 ένορκη βεβαίωση ενώπιον του Συμβ/φου της πολιτείας Washington, Dawn L. Fisher, του δικηγόρου Roger J. Kindley, νομικού συμβούλου προκύπτει ότι εταιρίας, της αλλοδαπής ανωτέρω Διαιτητής, εφάρμοσε το Δίκαιο της πολιτείας της Washington, όπως όριζε η σύμβαση των μερών, ότι η ημεδαπή εταιρία είχε δικαίωμα εντός τριών μηνών από την ημερομηνία εκδόσεως της να ζητήσει ακύρωση, τροποποίηση ή διόρθωση της ανωτέρω διαιτητικής απόφασης και ότι η προθεσμία αυτή παρήλθε άπρακτη. Θα πρέπει δε να λεχθεί ότι κατά την ενώπιον του Πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου συζήτηση της υποθέσεως, είχαν προσκομισθεί τόσο η συμφωνία περί διαιτησίας όσο και η εκδοθείσα πιο πάνω διαιτητική απόφαση, η οποία ζητείται να κηρυχθεί εκτελεστή στην Ελλάδα και ότι εκ μέρους της καθής ημεδαπής εταιρίας είχαν προβληθεί λόγοι που αποτελούν, σύμφωνα με όσα αναπτύχθηκαν στη νομική σκέψη που προηγήθηκε, σε περίπτωση απόδειξης τους, κωλύματα αναγνώρισης και εκτέλεσης της διαιτητικής απόφασης, στηριζόμενοι στη διάταξη του άρθρου 5 παρ. 1γ της παραπάνω Διεθνούς Συμβάσεως, κατά την οποία μπορεί να απορριφθεί η αναγνώριση και εκτέλεση της διαιτητικής απόφασης. όταν αυτή αναφέρεται σε διαφορά, η προβλεπόμενη από το συνυποσχετικό ή μη περιλαμβανόμενη στις διατάξεις της διαιτητικής ρήτρας ή περιλαμβάνει αποφάσεις που υπερβαίνουν τους όρους του συνυποσχετικού ή της διαιτητικής ρήτρας". Ειδικότερα προβλήθηκε απ' αυτήν ο ισχυρισμός ότι η έλλειψη αιτιολογίας στη παραπάνω διαιτητική απόφαση, παρά τη σχετική συμφωνία των μερών που περιέχεται στη διαιτητική ρήτρα της καταρτισθείσας μεταξύ των διαδίκων συμβάσεως αποκλειστικής διανομής, αποτελεί παραβίαση της ανωτέρω διατάξεως. Όπως προκύπτει όμως από την επισκόπηση του κειμένου της διαιτητικής απόφασης, αυτή περιέχει σχετικές αιτιολογίες που πληρούν τον σχετικό συμβατικό όρο, λαμβανομένου υπόψη και του γεγονότος ότι, με βάση την επικαλούμενη συμφωνία δεν απαιτούνταν ειδική αιτιολόγηση της απόφασης. Άλλωστε ακόμη και αν υποτεθεί ότι παραβιάσθηκε η σχετική συμφωνία το γεγονός αυτό δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αναφέρεται σε διαφορά μη περιλαμβανομένη στις διατάξεις της διαιτητικής ρήτρας ή ότι περιλαμβάνει αποφάσεις που υπερβαίνουν τους όρους αυτής", ώστε να πληρούνται σι προϋποθέσεις εφαρμογής της ανωτέρω διατάξεως όπως αβάσιμα υποστηρίζει η καθής. Επίσης προβλήθηκε απ' αυτήν και ισχυρισμός ότι η αίτηση υπαγωγής της διαφοράς σε διαιτησία, υποβλήθηκε από άλλη εταιρία και όχι από εκείνη που κατάρτισε τη σύμβαση στην οποία περιέχεται η ρήτρα διαιτησίας και ότι συνεπώς το γεγονός αυτό αποτελεί παραβίαση της ίδια πιο πάνω διατάξεως. Όμως, όπως ήδη έχει προαναφερθεί, δεν άλλαξε το νομικό πρόσωπο της εταιρίας με την οποία η καθής κατάρτισε τη συμφωνία που περιέχει τη διαιτητική ρήτρα, αλλά μόνον η επωνυμία της, όπως έγινε δεκτό και από τον προαναφερθέντα διαιτητή, που την δέχθηκε στη διαιτητική διαδικασία. Σε κάθε δε περίπτωση, το γεγονός αυτό, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι παραβιάζει την ανωτέρω διάταξη, όπως αβάσιμα υποστηρίζει η καθής, αφού δεν πληρούνται οι παραπάνω προϋποθέσεις

εφαρμογής της.
Συνεπώς οι ανωτέρω ισχυρισμοί της καθής, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι. Περαιτέρω, εκ μέρους αυτής, προβλήθηκαν κατά την ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου διαδικασία, ισχυρισμοί που στηρίζονται στην αρνητική προϋπόθεση της παρ. 2β του άρθρου 5 της ανωτέρω Διεθνούς Συμβάσεως, ήτοι ότι η αναγνώριση και εκτέλεση στην Ελλάδα της παραπάνω διαιτητικής απόφασης, είναι αντίθετη στην ημεδαπή και διεθνή δημόσια τάξη, επειδή 1) δεν εφαρμόσθηκε το άρθρο 81 της Συνθήκης της ΕΟΚ που απαγορεύει τη διακριτική τιμολογιακή μεταχείριση της καθής από την αιτούσα, ήτοι να πωλεί αυτή τα εμπορεύματα της σε ανταγωνιστική εταιρία στην Ελλάδα, με μικρότερες τιμές από εκείνες που πωλούσε στη καθής, στα πλαίσια μιας συστηματικής προσπάθειας να την εκτοπίσει από την αγορά και να επωφεληθεί από τη πελατεία που είχε αυτή δημιουργήσει, 2) παραβιάσθηκε η με αριθμό 86/653 οδηγία της ΕΟΚ και το ΠΔ 219/1991,οι διατάξεις των οποίων που διασφαλίζουν την αποζημίωση πελατείας, αναλογικά εφαρμόζονται και στους αποκλειστικούς διανομείς, 3) δεν υπάρχει αιτιολογία στη διαιτητική απόφαση και 4) διαφορετική εταιρία κατάρτισε τη σύμβαση διανομής στην οποία περιέχεται η διαιτητική ρήτρα από εκείνη που υπέβαλε το αίτημα υπαγωγής της διαφοράς σε διαιτησία. Όμως, όπως προκύπτει από το προεκτεθέν περιεχόμενο της διαιτητικής απόφασης, ο εκδόσας αυτήν Διαιτητής, έλαβε υπόψη του τις παραπάνω διατάξεις, αφού δεν απέκλεισε εφαρμογή τους, απέρριψε δε τους σχετικούς, ισχυρισμούς της καθής, ως αναπόδεικτους κατά ένα μέρος τους, κρίνοντας ότι τελικά η καθής δικαιούται αποζημιώσε-ως, επειδή εκ μέρους της αιτούσας υπήρξε αθέτηση της συμβάσεως αποκλειστική διανομής, καθορίζοντας το ύψος αυτής στο ποσό των 619.613 δολλαρίων, που στη συνέχεια συμψήφισε στην μεγαλύτερη απαίτηση της αιτούσας. Επομένως, οι ανωτέρω υπό στοιχείο 1 και 2 ισχυρισμοί της καθής στηρίζονται επί αναληθούς προϋποθέσεως και πρέπει να απορριφθούν, αφού δεν υπήρξε αποκλεισμός εφαρμογής των ανωτέρω διατάξεων, ώστε να θεωρηθεί, σύμφωνα και με όσα αναπτύχθηκαν στο τέλος της νομικής σκέψης που προηγήθηκε, ότι παραβιάζεται η δημόσια τάξη. Περαιτέρω η ανυπαρξία αιτιολογίας στη διαιτητική απόφαση, δεν συνιστά λόγο μη κηρύξεως αυτής εκτελεστή στην Ελλάδα, σύμφωνα με όσα έχουν προεκτεθεί, ούτε εξ άλλου προέκυψε ότι η έλλειψη αυτή, ακόμη και αν υποτεθεί ότι υπάρχει, υποκρύπτει παραβίαση του δικαιώματος υπερασπίσεως τη καθής ή της ουσιαστικής ρυθμίσεως της διαφοράς μεταξύ των διαδίκων, ώστε να θεωρηθεί ότι αντίκειται στη δημόσια τάξη, όπως αβάσιμα ισχυρίζεται η καθής με τον πιο πάνω υπό στοιχείο 3 ισχυρισμό της. Επίσης και ο υπό στοιχείο 4 ισχυρισμός της, κρίνεται απορριπτέος, επειδή στηρίζεται επί αναληθούς προϋποθέσεως, αφού, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα, υπήρξε μόνο μεταβολή της επωνυμία της αιτούσας και όχι αλλαγή του νομικού προσώπου αυτής. Τέλος, η παρέμβαση που ασκήθηκε από τη καθής ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, είναι απορριπτέα ως απαράδεκτη, αφού αυτή, κληθείσα κατά την ενώπιον αυτού συζήτηση της αιτήσεως, κατ' άρθρον 748 παρ.3 Κ.Πολ.Δικ, απόκτησε την ιδιότητα του διαδίκου και συμμετείχε στη πρωτοβάθμια δίκη". Υπό τις ως άνω παραδοχές, το δικάσαν Εφετείο έκρινε ως απορριπτέα την υπό της νυν αναιρεσείουσας - καθής η αίτηση ασκηθείσα έφεση, με τους πρόσθετους λόγους αυτής και επεκύρωσε την απόφαση του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, με την οποία, όπως προαναφέρθηκε, είχε κηρυχθεί εκτελεστή στην Ελλάδα η ως άνω αλλοδαπή διαιτητική απόφαση, με την οποία υποχρεούτο η νυν αναιρεσείουσα καθής η αίτηση να καταβάλει στην νυν αναιρεσίβλητη - αιτούσα το ποσό των 1.137.117 δολλαριών ΗΠΑ. Με τους πρώτο και τρίτο, από το άρθρο 559 αριθ. 1, 19 και 8 Κ.Πολ.Δ, λόγους αναίρεσης, προβάλλεται η αιτίαση ότι το δικάσαν Εφετείο παρεβίασε, ευθέως και εκ πλαγίου, τις προαναφερθείσες διατάξεις (άρθρ. 5 παρ. 2 της Συνθήκης της Νέας Υόρκης, αρθρ. 33 ΑΚ, αρθρ. 81 Συνθ. ΕΚ, αρθρ. 14 ΕΣΔΑ και 1 Πρόσθετου Πρωτοκόλλου ΕΣΔΑ), εκ του ότι, παρότι δέχθηκε ότι δεν υπήρχε σαφής αιτιολογία της απόφασης του αλλοδαπού διαιτητικού δικαστηρίου, ως προς το κεφάλαιο αυτής, με το οποίο απορρίφθηκαν εν μέρει οι προβληθείσες με την ανταγωγή προς συμψηφισμό με την απαίτηση της αναιρεσίβλητης ανταπαιτήσεις της αναιρεσείουσας, εν τούτοις, παρέλειψε να ερευνήσει, κατ' εφαρμογή της ως άνω διάταξης του αρθρ. 5 παρ. 2 Συνθήκης Νέας Υόρκης, εάν το διαιτητικό δικαστήριο είχε εφαρμόσει τις προαναφερθείσες διατάξεις και σε κάθε περίπτωση, παρέλειψε να ερευνήσει, κατ' εφαρμογή του αρθ. 33 ΑΚ, εάν οι συνέπειες της εκτέλεσης προσκρούουν προς την ελληνική δημόσια τάξη, καθώς και η αιτίαση ότι το Εφετείο δεν έλαβε υπόψη ισχυρισμούς ουσιώδεις σχετικούς με τις ως άνω ανταπαιτήσεις. Οι λόγοι αυτοί, κατά την γνώμη του δικαστηρίου που πλειοψήφησε είναι απορριπτέοι, ως απαράδεκτοι, διότι οι επικαλούμενες στο αναιρετήριο

αιτιάσεις δεν αναφέρονται στην απαίτηση της αιτούσας, η οποία (απαίτηση) έγινε δεκτή με την αλλοδαπή διαιτητική απόφαση και στην οποία αφορά η εκτέλεση της απόφασης αυτής στην Ελλάδα αλλ' αναφέρονται στην ανταπαίτηση της καθής, που απορρίφθηκε με την ως άνω διαιτητική απόφαση, η οποία εντεύθεν αυτά το μέρος αυτό δεν είναι εκτελεστή.

Κατά τη γνώμη, όμως, ενός μέλους του Δικαστηρίου, ήτοι της Αρεοπαγίτου Βασιλικής Θάνου Χριστοφίλου, οι λόγοι αυτοί πρέπει να κριθούν ως εξής: Η έλλειψη αιτιολογίας καθεαυτή στη διαιτητική απόφαση, δεν ενέχει αντίθεση προς θεμελιώδεις πολιτικές, κοινωνικές ή ηθικές αντιλήψεις της ελληνικής έννομης τάξης, ώστε να δημιουργείται αντίθεση προς τη διεθνή έννομη τάξη, κατά την έννοια του άρθρου 33 ΑΚ, εκτός εάν, εκ της απουσίας της, υποκρύπτεται παραβίαση του δικαιώματος υπεράσπισης ή ουσιαστική ρύθμιση της διαφοράς, αντικειμένη εις εκείνην (ΑΠ 1134/1975).

Εάν η αλλοδαπή διαιτητική απόφαση στερείται αιτιολογιών, σε ζήτημα που αφορά την απόρριψη απαιτήσεων, στηριζομένων σε παραβίαση των ως άνω διατάξεων, προκειμένου να κριθεί η αντίθεση ή μη αυτής προς εκείνες, ως υποκρύπτουσας ρύθμιση αντίθετη προς τις διατάξεις αυτές, το Δικαστήριο, χωρίς μεν να προβαίνει στην απαγορευμένη θεώρηση ή αναδίκαση της υπόθεσης, αλλά, προκειμένου να διαπιστωθεί in concreto η αντίθεση ή μη της με την αλλοδαπή απόφαση ρύθμισης, προς την ημεδαπή διεθνή δημόσια τάξη, οφείλει να εξετάσει τα αφορώντα στην προβληθείσα και επί των ως άνω διατάξεων θεμελιούμενη απαίτηση, κατά τον τρόπο που θα ερευνάτο η απαίτηση αυτή από ημεδαπό δικαστήριο, εάν εφέρετο ενώπιόν του. Και τούτο διότι, δεν δύναται με άλλον τρόπο να κριθεί το ζήτημα εάν, η αλλοδαπή διαιτητική απόφαση, της οποίας ζητείται η κήρυξη της εκτελεστότητας και η οποία απέρριψε το ως άνω αίτημα περί της απαίτησης, παρεβίασε τις ως άνω διατάξεις και έτσι κατέστη αντίθετη προς την ημεδαπή δημόσια τάξη, κατά την έννοια του άρθρου 33 ΑΚ (βλ. Ολ. ΑΠ 17/1999).

Παραλείποντας να πράξει τούτο το Δικαστήριο, δεν παραβιάζει μεν ευθέως τις διατάξεις του άρθρου 5 παρ. 2 της σύμβασης της Νέας Υόρκης και του άρθρου 33 ΑΚ, τις παραβιάζει, όμως, εκ πλαγίου, διότι, εξ αιτίας της εν λόγω παράλειψής του, δεν διαλαμβάνονται τα περιστατικά, που είναι αναγκαία, για να κριθεί εάν η ρύθμιση, η γενομένη από το αλλοδαπό δικαστήριο, είναι αντίθετη ή όχι προς τις προαναφερθείσες διατάξεις, οι οποίες είναι θεμελιώδεις και αποτελούν περιεχόμενο της δημόσιας τάξης, υπό την έννοια του άρθρου 33 ΑΚ.

Εν προκειμένω, σχετικά με τον προβληθέντα ισχυρισμό, περί ύπαρξης απαιτήσεων της αναιρεσείουσας εταιρείας (που προβλήθηκε ενώπιον του αλλοδαπού διαιτητικού δικαστηρίου), οι οποίες (απαιτήσεις) ανέρχονταν σε ποσό τόσο, ώστε, λαμβανομένου υπόψη και του ποσού, του επιδικασθέντος με την αλλοδαπή απόφαση, στην αναιρεσίβλητο εταιρεία, εάν εγένετο δεκτή η απαίτηση της αναιρεσείουσας, θα απερρίπτετο, από το διαιτητικό δικαστήριο, εξ ολοκλήρου, δια συμψηφισμού, η απαίτηση της αναιρεσιβλήτου, το δικάσαν Εφετείο, παρότι, όπως προκύπτει από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, δέχθηκε, σ' ότι αφορά τις απαιτήσεις αυτές, ότι δεν υπήρξε αιτιολογία, στην απορρίψασα αυτές, αλλοδαπή απόφαση, εν τούτοις παρέλειψε να προβεί στην κατά τα ως άνω εξέταση των απαιτήσεων και αρκέσθηκε απλώς να αποφανθεί ότι το αλλοδαπό δικαστήριο έλαβε υπόψη του τις ως άνω διατάξεις, "αφού δεν απέκλεισε ρητά την εφαρμογή τους". Αυτά δεχθέν το δικάσαν Εφετείο, δεν παρεβίασε μεν ευθέως, όπως προαναφέρθηκε, τις διατάξεις των άρθρων 5 παρ. 2β της Συνθήκης της Νέας Υόρκης και 33 ΑΚ, παρεβίασε, όμως, αυτές εκ πλαγίου και εστέρησε, κατά τούτο, την απόφασή του νόμιμης βάσης. Επομένως, ο πρώτος, κατά το ένα σκέλος αυτού, και ο τρίτος, κατά το ένα σκέλος αυτού, από το άρθρο 559 αριθ. 1 ΚΠολΔ, λόγοι αναίρεσης, περί ευθείας παραβίασης των ως άνω διατάξεων, είναι απορριπτέοι, ως αβάσιμοι. Είναι, όμως, βάσιμοι, οι ίδιοι (πρώτος και τρίτος), κατά το δεύτερο σκέλος αυτών, από το άρθρο 559 αριθ. 19 ΚΠολΔ, περί εκ πλαγίου παραβίασης των διατάξεων αυτών, λόγοι αναίρεσης και πρέπει να γίνουν δεκτοί.

Περαιτέρω, ο πρώτος, κατά το τρίτο σκέλος αυτού, από το άρθρο 559 αριθ. 8 ΚΠολΔ, λόγος αναίρεσης, ο περιέχων αιτίαση ότι δεν λήφθηκαν υπόψη, από το δικάσαν Εφετείο, οι συνιστώντες "πράγματα" ισχυρισμοί της αναιρεσείουσας, που ασκούσαν ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης, κατά τους οποίους με βάση τα εκτιθέμενα πραγματικά περιστατικά η εκτέλεση της αλλοδαπής απόφασης προσκρούει στην ελληνική δημόσια τάξη, είναι απορριπτέος, ως αβάσιμος, διότι από την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση προκύπτει ότι το δικάσαν Εφετείο έλαβε υπόψη του τους εν λόγω ισχυρισμούς και τους απέρριψε.

ΙΙ. Κατά την επίσης έχουσα εν προκειμένω εφαρμογή διάταξη του άρθρου 5 παρ. 1 περ. γ της Διεθνούς Σύμβασης της Νέας Υόρκης, η αναγνώριση και εκτέλεση αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης δύναται να απορριφθεί και εάν η αρμόδια αρχή της χώρας, όπου ζητείται η αναγνώριση και εκτέλεση, διαπιστώσει ότι η απόφαση αναφέρεται σε διαφορά μη προβλεπόμενη στο συνυποσχετικό ή μη περιλαμβανόμενη στις διατάξεις της διαιτητικής ρήτρας ή εάν περιλαμβάνει αποφάσεις, που υπερβαίνουν τους όρους του συνυποσχετικού ή της διαιτητικής ρήτρας. Κατά την έννοια της ως άνω διάταξης, που ταυτίζεται κατά περιεχόμενο με την έννοια της υπέρβασης εξουσίας, του άρθρου 897 παρ. 4 ΚΠολΔ (η οποία είναι ουσιαστικού δικαίου, διότι αφορά, όχι τη διαδικασία, αλλά το περιεχόμενο της προσβαλλόμενης επί της ουσίας απόφασης - ΑΠ 295/1999), η υπέρβαση εξουσίας ή η υπέρβαση των όρων του συνυποσχετικού ή της διαιτητικής ρήτρας δεν συντρέχει, στην περίπτωση, κατά την οποία το διαιτητικό δικαστήριο απλώς και μόνο δεν διέλαβε αιτιολογία ή δεν διέλαβε ειδική αιτιολογία, παρότι τούτο είχε συμφωνηθεί, στο συνυποσχετικό (Ολ. ΑΠ 13/1995). Κρίνοντας επομένως, το Εφετείο με την επικουρική αιτιολογία του, ότι αν με την αλλοδαπή διαιτητική απόφαση παραβιάσθηκε η συμφωνία των διαδίκων για αιτιολόγηση της διαιτητικής απόφασης, το γεγονός αυτό δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αναφέρεται σε διαφορά μη περιλαμβανομένη στις διατάξεις της διαιτητικής ρήτρας ή ότι περιλαμβάνει αποφάσεις, που υπερβαίνουν τους όρους αυτής, ώστε να πληρούνται οι προϋποθέσεις εφαρμογής της ως άνω διάταξη του άρθρου 5 παρ. 1γ της Διεθνούς Σύμβασης της Νέας Υόρκης, δεν παραβίασε ευθέως τη διάταξη αυτή και επομένως είναι αβάσιμος ο δεύτερος, κατά το δεύτερο σκέλος αυτού, από το άρθρο 559 αριθ. 1 Κ.Πολ.Δ, λόγος αναίρεσης, με τον οποίο υποστηρίζονται τα αντίθετα. Κατά τον ίδιο (δεύτερο), από το άρθρο 559 αριθ. 1 και 19 Κ.Πολ.Δ, κατά το πρώτο σκέλος αυτού, λόγο αναίρεσης, προβάλλεται η αιτίαση της ευθείας, άλλως, της εκ πλαγίου παραβίασης, από το δικάσαν Εφετείο, των, ουσιαστικού δικαίου, διατάξεων των άρθρων 173 και 200 ΑΚ, διότι, αν και δέχθηκε, κατά την κύρια αιτιολογία του, σχετικά με το ως άνω ζήτημα της παραβίασης όρου του συνυποσχετικού για την αιτιολόγηση της διαιτητικής απόφασης ότι ο όρος αυτός της σύμβασης ήταν σαφής, εν τούτοις, στη συνέχεια, έκανε χρήση επιχειρήματος για να στηρίξει την κρίση αυτή κι έτσι προέβη έμμεσα, σε ερμηνεία του όρου αυτού, και, περαιτέρω, επικουρικά, διότι, κατά την ερμηνεία, στην οποία προέβη, δεν εφήρμοσε τις διατάξεις των άρθρων 173 και 200 ΑΚ, άλλως εφήρμοσε αυτές εσφαλμένα. Όμως μετά την κατά τα άνω απόρριψη του αναιρετικού λόγου που αφορά την επικουρική αιτιολογία της προσβαλλόμενης απόφασης, που στηρίζει αυτοτελώς το διατακτικό της ο ως άνω (δεύτερος), κατά το πρώτο μέρος αυτού, λόγος, ο σχετικός με την κύρια αιτιολογία της αναιρεσιβαλλομένης, είναι απορριπτέος ως αλυσιτελής.

ΙΙΙ. Με τον τέταρτο, από το άρθρο 559 αριθ. 1 και 19Κ.Πολ.Δ λόγο αναίρεσης προβάλλεται αιτίαση, περί παραβίασης ευθείας και εκ πλαγίου των άρθρων 4 παρ. 1β και 5 παρ. 1γ της Σύμβασης της Νέας Υόρκης, διότι η αλλοδαπή διαιτητική απόφαση αναφέρεται σε διαφορά μη περιλαμβανόμενη στο συνυποσχετικό ή στους όρους της διαιτητικής ρήτρας, εκ του ότι η συμφωνία περί διαιτησίας συνήφθη με εταιρεία άλλη από εκείνη, υπέρ της οποίας εκδόθηκε η διαιτητική απόφαση και διότι ως προς το ζήτημα αυτό περιέχει ανεπαρκείς αιτιολογίες. Το δικάσαν Εφετείο, σχετικά με το ζήτημα αυτό, δέχθηκε ότι δεν άλλαξε το νομικό πρόσωπο της εταιρείας, με την οποία η αναιρεσείουσα κατήρτισε τη συμφωνία περί διαιτησίας, αλλ' απλώς άλλαξε η επωνυμία της και ότι, σε κάθε περίπτωση, το γεγονός αυτό, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι παραβιάζει την ως άνω διάταξη και απέρριψε τον εν λόγω ισχυρισμό της αναιρεσείουσας. Υπό τις παραδοχές αυτές, το δικάσαν Εφετείο δεν παραβίασε ευθέως τις ως άνω διατάξεις και διέλαβε στην απόφαση του σαφείς και πλήρεις αιτιολογίες, που καθιστούν εφικτό τον αναιρετικό έλεγχο για την ορθή ή μη εφαρμογή των διατάξεων αυτών, οι δε περαιτέρω προβαλλόμενες ελλείψεις αφορούν στην πληρέστερη αιτιολόγηση του αποδεικτικού πορίσματος και σε αποδεικτικά έγγραφα κι επομένως οι σχετικές αιτιάσεις είναι απαράδεκτες.
Συνεπώς ο ως άνω λόγος της αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί.

IV. Δικαίωμα προς άσκηση παρέμβασης (κυρίας ή πρόσθετης (άρθρα 79, 80 ΚΠολΔ) έχει μόνον ο τρίτος και όχι ο διάδικος, την ιδιότητα του οποίου αποκτά στη δίκη κατά τη διαδικασία της εκουσίας δικαιοδοσίας, κατά το άρθρο 748 παρ. 3 ΚΠολΔ, ο κληθείς και μετασχών στην πρωτόδικο δίκη. Κατά συνέπεια, παρέμβαση ασκηθείσα από τον αποκτήσαντα την ιδιότητα του διαδίκου, κατά τα ως άνω, είναι απορριπτέα, ως απαράδεκτος. Το ίδιο δεχθέν και το δικάσαν Εφετείο, το οποίο απέρριψε λόγο έφεσης, κατά της πρωτοδίκου απόφασης, με την οποία είχε απορριφθεί, ως απαράδεκτος, η ασκηθείσα από τη νυν αναιρεσείουσα, κυρία

παρέμβαση, αφού αυτή, ως κληθείσα και μετασχούσα στην πρωτοβάθμιο δίκη, είχε καταστεί διάδικος, δεν υπέπεσε στην πλημμέλεια της, παρά το νόμο, κήρυξης απαραδέκτου. Απορριπτέος, επομένως, ως απαράδεκτος, είναι ο πέμπτος, από το άρθρο 559 αριθ. 14 ΚΠολΔ, λόγος αναίρεσης.
V. Μετά από αυτά, πρέπει να απορριφθεί η αναίρεση και να καταδικασθεί η ηττηθείσα αναιρεσείουσα στη δικαστική δαπάνη της αναιρεσιβλήτου.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 2-1-2007 αίτηση της εταιρείας "... - ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΜΠΟΡΙΑΣ και ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΩΝ ΙΑΤΡΙΚΩΝ ΕΡΓΑΛΕΙΩΝ και ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΩΝ ΕΠΕ" για αναίρεση της 1207/2007 απόφασης του Εφετείου Θεσσαλονίκης.

Καταδικάζει την αναιρεσείουσα στη δικαστική της αναιρεσιβλήτου την οποία ορίζει στο ποσό των χιλίων οκτακοσίων (1.800) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 28 Μαΐου 2009. Και
Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 30 Ιουνίου 2009.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ